

fig i Sagen. Jeg ser i det Mindste ikke i Diebliffet rettere end, at der ere vi ganske enige. Jeg skal ikke udtale mig bindende, og jeg skal strax give det ærede Medlem den særlige Grund, hvorfor jeg ikke vil sige noget Bestemt i Dag, og hvorfor det ikke kan forlanges af mig. Mit Syn paa Sagen er, at det, det kommer an paa, er, at Regjeringen ikke tager Stilling i en Proces til Gunst for den ene Part, at Regjeringen eller Staten ikke skal blande sig i dette Rettsforhold. Lad Retten ske Fyldest, og lad os saa tage Konsekvenserne af det. Jeg erkjender ikke, at Staten, fordi det kan blive af Interesse for Statskassen, paa Forhaand skal kaste sig ind paa den ene Side; det er ikke rigtigt. Jeg siger: Lad den Sag ordne sig, og jeg har sagt, at min Betænklighed er den, at det ikke forekommer mig ganske rigtigt, at Staten tager Parti i en Proces, der dreier sig om private Interesser, uanset om Staten har Interesse, i at den Ene eller den Anden vinder, og til Syvende og sidst kommer til at betale for det. Det bliver de Paagjældendes egen Sag, og vi maa lade Retten ske Fyldest. Naar jeg ikke vil svare det ærede Medlem, som forlangte et Svar, ligger det blandt Andet i, hvad den ærede Ordfører noksom antydede — jeg tror ikke, jeg tager feil deri — at der havde fundet en Konference Sted mellem min Forgjænger i Indenrigsministeriet og Udvalget, som den ærede Ordfører ganske løseligt betegnede Gangen af, og jeg siger, at det maa for mig have stor Betydning; men jeg har ikke vidst af det. Jeg har som sagt ikke havt Leilighed til at konferere med det ærede Udvalg; man har sagt mig, at man vilde have givet mig Leilighed til en saadan, men vi have ingen havt, og jeg tør derfor udbede mig en Konference med Udvalget, for at vi kunne komme til en noget nærmere Omtale af dette Forhold, som næppe egner sig til Behandling paa anden Maade. Derfor gjentager jeg, at jeg er villig til at overveie Spørgsmaalet, men Alt det om Interesserne og Alt, hvad der kan ske og er sket, det kjenner jeg. Jeg erkjender, at der foreligger meget udførlige nye Oplysninger om Sagen og tildels en hel ny Belysning af Sagen, tildels ved det ærede Medlems Paavirkning, og at det er et meget interessant Emne, men jeg tror det rigtigt foreløbig kun at sige, at jeg er villig til at overveie Sagen; hvad Resultat jeg vil komme til ved denne Overveielse, det kan man ikke forlange, at jeg nu skal sige.

Sagt: Da jeg ved Sygdom har været forhindret i at deltage i Affattelsen af Betænkningen, maa det maasse være mig tilladt

her ganske fort at udtale mig om mit Stilling til Indstillingerne. Jeg skal med Hensyn til den første Indstilling under Nr. 1 bemærke, at jeg ligesaa lidt som den høitærede Indenrigsminister godkjenner den Fremstilling af Sagen, som det ærede Medlem fra Næstved (Veth) gav. Jeg har allerede i Udvalget ved den foreløbige Behandling gjort opmærksom paa, at det for mig stillede sig som en noget mislig Ting for Statskassen at indblande sig i en privat Retstrætte, at stille sig paa den ene Parts Side og understøtte den ene Part under en saadan Sag. Jeg skal ikke komme videre ind paa, hvad der allerede er blevet belyst af den høitærede Minister, men det var som sagt det første Indtryk, jeg fik af Sagen under Forhandlingerne i Udvalget. Sagen er jo en gammel Bekjendt, og den ærede Rigsdagsgmand fra Næstved har jo ogsaa sørget for, at denne Sag er bleven holdt varm ved enhver ny Behandling, hvor der er kommet Andragender fra de Paagjældende. Med Hensyn til den anden Indstilling angaaende et Andragende fra de 26 Fiskere i Sønderby om en Udlægningsplads til Tørring af deres Fiskerredskaber stiller Sagen sig jo paa en noget lignende Maade, idet man her er stillet mellem private Rettigheder og Folk, der til Fordel for sig ønske, at der skal gjøres Indgreb i disse Rettigheder. Det forekommer mig noget vanskeligt for Staten uden Videre at træde til her. Men ganske anderledes end det stiller sig med den første og anden lille Indstilling, stiller det sig, naar vi komme til den tredje Indstilling, som Udvalget sigter til, nemlig Fiskerisagen i dens store Almindelighed. Under Forudsætning af, at den Indstilling til Indenrigsministeriet, som Udvalget foreslaar at gjøre, er et Tilsgagn om, at Thinget med Alvor og Interesse vil understøtte Løsningen af dette store og vanskelige Spørgsmaal, der efter min Mening paa en utilbørlig Maade er bleven forjæmt i en lang Række af Aar, vil jeg med stor Glæde ikke alene understøtte Forslaget, men ogsaa hilse det med Glæde; thi jeg er overbevist om, at Fiskerisagen har lidt saa uberegnelig meget ved denne Forjæmelse, at mange af de vigtigste Indtaegtskilder og Erhvervsveie for Fiskerbefolkningen ere bleve ødelagte i denne lange Periode. Indenfor min egen personlige Erfaring veed jeg, at Fiskeridriften andre Steder i et langt større Omfang er bleven forjæmt, end der er Tale om for disse Fiskeres Vedkommende fra Randers Fjord, og at Spørgsmaalet tillige i pefuniar Henseende er af ganske anderledes storlaaet Betydning; jeg veed, at Fiskeriet er gaaet saaledes tilbage, at det næsten ikke længer